



A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 247 -248. szám

2013. július - augusztus

MENNY ÉS POKOL

Nem olyan régen egy ismerősöm úgy nyilatkozott közös beszélgetésünkben, már nem először, hogyha majd a pokolba kerülünk, jót melegsünk, sörözünk, egyszóval elleszünk. Ez elgondolkotatott, hogy az általam ismert nem hívők egy része miért tartja „jónak” a poklot.

Mielőtt még megpróbálok rá válaszolni, elmondom, hogy én mit gondolok a poklóról.

Én egyáltalán nem tartom jónak, és egyetlen porcikám sem kívánczik oda. Tiltakozok ellene egész lényemmel. Jézus megváltott, de a Sátán viszont egyértelműen az én életemet és a te életedet is akarja. Akarja, hogy a pokolra kerüljünk. Amíg itt vagyok a földön, sajnos áll ez a lehetőség, mert ugyan Isten oltalmában vagyok, de ott van a szabad akaratom és azok a döntéseim, amit nem Istennel hozok meg. Életemet törekenynek látom. Hosszúnak tűnik a befutandó táv, sok a buktató, és nekem végéig kell futnom, ahogyan erről Pál is beszél. Harcaimban csak egyedül az Atya végtelen nagy kegyelmében, szeretetében, irgalmában, könyörületében bízhatok.

Miben láthatom a bukásom lehetőségét? Abban, amikor a kívánságaimnak engedek, amikor nem tudok megbocsátani, szeretni, engedetlen vagyok..., amikor könnyebbnek tűnik az életről lemondani, mint szembenézni és megküzdeni vele, vagy amikor a félelem megkötöz. Miközben az előző sorokat is írom, arról sem feledkezem meg, hogy Isten hatalmasabb a Sátánnál, és én már az Ő védő, oltalmazó kezében vagyok.

Visszatérve arra a kérdésre, hogy valaki esetleg miért is tartja „jónak” a poklot.

Azt feltételezem, hogy a nem hívő emberek közül némelyek úgy gondolják a megélt életükből kiindulva, hogy talán számukra csak a pokol juthat, és megpróbálják széppé tenni azt a helyet gondolatban. Vagy a maguk értékrendje szerint „jó embernek” tartják magukat, és így a mennybe kerülnek. Biztos vagyok abban is, hogy vannak olyanok is, akik egyáltalán nem hisznek a pokol és a menny létezésében. Az egészet csak mesének tartják. Minden valószínűséggel folytatni lehetne a poklóról vallott nézetek felsorolását.

Belegondoltam abba, milyen a pokol szemszögéből visszatekinteni az életre. Szomorú és fontos következtetéseket vonhatok le. Az egyik ilyen, hogyha oda kerülnék, az azt jelentené, hogy az életemet teljesen elrontottam, és azon már nem lehet változtatni. A másik: a pokol valóságos létezésének fényében már most átértékelhetem jelenlegi életemet a Biblia tükrében, és ha kell, Isten segítségével van lehetőségem változni, változtatni életmódomon.

A Bibliából azt is tudjuk, hogy az örök tűz nem az ember számára lett készítve, hanem a Sátánnak és az ő démonjainak lett alkotva.

Az Atya nem is az örök gyötrelmet szánta az emberiségnek, hanem a mennyországot, a Vele való közösséget.

Itt van nekünk keresztényeknek nagy szerepünk és felelősségünk, hogy az emberek felismerjék a pokol és menny valóságát, és az örök élet reménységét. Megtudják azt, hogy a pokolból csak egyedül és kizárólag Jézus Krisztus váltságáhalála által van a szabadulás.

Bizonyára az olvasók is találkoztak már olyan történettel, amiben valaki egyszer átélt egy halálközeli élményt. Ezután világossá vált

számára, átértékelődött benne, hogy mi a legfontosabb az életben, mi másodrangú, és ennek tudatában élte tovább az életét.

Megtérésünkör ehhez hasonlóan átértékelődik az életünk, és Isten dolgai kerülnek előtérbe.

A magam életére nézve azt a hitvallást tudom megfogalmazni, hogy *szükségem van Jézus Krisztus megváltására, megújult életben való járásra életem végéig. Közben pedig bizonyosságot tenni, beszélni a bennem élő Krisztusról, törekedni, hogy a hívő életem cselekedetei tanúskodjanak a Megváltóról, aki bennem él.*

Miért fontos ez számomra? Egy bibliai verssel válaszolva: „És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik” (Zsid. 9:27.)

Kívánom mindenkinek, hogy Krisztus ingyen kegyelméből jutalmul a mennyország részesei, örökösei lehessünk.

(Szabó István)

Vallás és tudomány

Nagy hagyományokkal rendelkező témáról van szó, és így vizsgaidőszak közben akaratlanul is szembesülök vele, hogy mennyire aktuális még ma is. Lesz-e valaha egység a kettő között? Valóban ugyanazt keresik, csupán más-más oldalról? Az egyik mellett nem fér meg a másik? Hogy van ezzel egy hívő, aki a tudománynak szenteli az életét? A teljesség igénye nélkül szeretném a következőkben boncolgatni a témát.

Ott van bennem a közkedvelt keresztyén hozzáállás, miszerint tudomány és vallás nem ellentétes dolgok. Sőt, a tudomány épphogy alá is támasztja a vallást. Gondoljunk csak arra a sok régiségre, leletre, amik lépten-nyomon előkerülnek, és bizonyítják, hogy a Biblia eseményei valóban megtörténtek. Én jártam a British Museumban, az interneten keresztül beolvastam a kumráni tekercsekbe, tanulmányoztam olyan könyveket, melyek hittől függetlenül rombolják le Darwin evolúcióelméletét. És mégis, mikor a tanárokat hallgatom az egyetemen, a tankönyveimet olvasom, a vizsgatételeimet tanulom, folyton olyan akadá-

lyokba ütközöm, melyek a hitemet teszik próbára... vagy a tudományt teszik ellenségessé.

A természettudományokról. Nagyon szeretem, amikor egyre jobban megismerjük az emberi szervezet felépítését, működését, egyre többet tanulunk és értünk meg a világ működéséről. Tetszenek a fizika törvényei, amiket jól lehet alkalmazni a mindennapi életben, de nem sokat mondanak arról, hogy egy szűz lány hogyan szülhet gyereket, hogyan maradhat a nap ugyanabban a pozícióban huszonnégy órán át, illetve milyen kémiai folyamat vezet ahhoz, hogy H₂O-ból spontán bor legyen. Sokszor hallottam különféle magyarázatokat arról, hogyan változhatott vérré a Nílus vize és hogyan vált ketté a Vörös tenger, stb. Önmagában azal nincs gondom, hogy magyarázatot keressünk a csodákra, de azzal már igen, amikor ezen keresztül próbáljuk meg elfogadhatóvá tenni a vallást. Azon áll vagy bukik a Biblia hitelessége, hogy az abban foglaltakat természettudományos módszerekkel be tudjuk-e bizonyítani? Aligha.

Hogy ne tűnjünk a világtól elrugaszkodott gondolkodásúnak, keresztyén körökben is igencsak teret hódít bibliai csodáknak a tudományos magyarázása. Ilyen például a közkedvelt teremtéstörténet. Mindig elmondjuk persze azt is, hogy a Biblia célja nem az, hogy tudományos magyarázattal szolgáljon a világ kialakulásáról, így aztán mindenki saját szája íze szerint gondolhatja tovább, vajon hogyan történhetett. A radikális szülők mindent elkövetnek, nehogy gyermekeik az ósrobbanást tegyék magukévá; mások elképzelhetetlennek tartják, hogy hat nap, 6*24 óra elég lett volna minderre. A tudósok precíz izotóp meghatározással bizonygatják, hogy márpedig ez a Föld ősbibb, a kevésbé hozzáértők e módszer hitelességét nem fogadják el. Végül pedig kevesen veszik számításba Isten mindenhatóságát, ami elég sokszor előkerül a Könyvben. Elképzelhető, hogy egy követ két millió évesnek határoznak, miközben csak tegnap tette oda Isten? Ádámat csecsemőként formálta volna? Vagy úgy nézett ki, mint egy húsz éves, mégis csak egy napja volt a földön? Amire rá szeretnék mutatni, az Isten mindenhatósága. Úgy gondolom – a Biblia alapján – hogy Isten alkotta a fizika törvényeit, melyek gyönyörűen működnek a világban, saját magát azonban nem határolja be általuk.

Az etikáról. Nem csak természettudományok léteznek. Ilyen például az erkölcs tudománya, az etika. Ezért is zavaró, mikor vezető pozícióban levő orvosokat kérdezik arról, hogy a legújabb tudományos fejlesztés, pl. egy veseátültetés pozitív hatással lesz a szervkereskedelemre; az új sebészeti eszközök megjelenésére hogyan alakul a meg nem született magzatok iránti pusztítási kedv; a korlátlanul rendelkezésre álló ópiátokat hány rokon igényli meg, hogy ne kelljen haldokló hozzátartozóját látogatnia. Ezek – tudom – kedélyeket borzoló kérdések, azonban éppen ezért is kellene az ebben kompetens személyekhez fordulni, pl. egy etikai bizottsághoz vagy még inkább egy pásztorhoz. Tendencia manapság, hogy ha egy nagy presztízsű tudós – aki a szakterületén kiváló munkát végez – erkölcsi kérdésekben nyilatkozik, szavait szentírásnak veszik, holott ebben lehet, hogy ugyanolyan laikus, mint bárki más. Fontos tehát, ha tudományról beszélünk, hogy tudjuk, hol a határ, és mikor van már szó erkölcsről. Tudósok fennen hangoztatják, hogy (már ha létezik,) Isten teremtette a homoszexualitást, hiszen ott van a génekben. Lehet... az én génjeiben meg ott van, hogy lopjak, mégsem teszem. Mert ez rossz! De ezzel már jön is a következő téma.

A medikalizációról. Medikalizációnak hívjuk azt a jelenséget, mikor az orvostudomány hatásköre egyre inkább olyan folyamatokra is kiterjed, amelyek korábban nem tartoztak hozzá. Ilyen például a lerészegedés. Korábban azt mondták, ha valaki berúg, az rosszat tesz (ez elég biblikusnak hangzik). Ma azt mondják, aki rendszeresen többet iszik a kelleténél, az problémás ivó, illetve alkoholbeteg. Az illetőt detox-ba utalják, majd begyógyaszerezik. Ugyanez a helyzet a pszichiátriai betegségek széles skálájánál (természetesen azért nem mindenhol). Korábban, aki gyilkosságot követett el, azt gonosztevőnek mondták. Ma tudathasadásos jelzővel illetik, akit a börtön helyett zárt osztályra szállítanak. Ha egy gyerek rosszul viselkedik, azt mondják, viselkedési zavarra van, esetleg hiperaktív. Így mentesítik mind őt, mind a szülőt a felelősség alól. Erkölcsileg felmentik a bíróságon a vádlottat a tett súlya alól. Mindez megtéveszti az embereket, és gyökeres ellentétben áll az Írás kijelentésével: „mindegyikünk maga fog önmagáról számot adni az Istennek”. (Róma 14:12.)

A végső motivációról. Végül pedig azt szeretném megvizsgálni, hogy mi a motivációja, a hajtóereje a tudománynak. Szépen hangzik, amikor azt mondjuk, hogy megismerjük a teremtet világot – de sajnos a tudomány már a teremtés tényét sem fogadja el (legalábbis a biológia, az élet tudománya). Messze nem Istentől indul ki. Így nem tudok mit kezdeni az-zal sem, amikor arra hívnak fel, hogy kezeljük objektíven a témát. A tudósok objektivitása ugyanis (tudatosan vagy sem) istentagadásban gyökerezik, ami szöges ellentétben áll a hívő ember objektivitásával. Aztán ott vannak a pompával bejelentett tudományos közlemények: felfedeztük a kórokozókat, most már a betegség nem Isten csapása; felfedeztük a gyógyszereket, már nincs szükség imára; felfedeztük a géneket, kikutattuk az agyi idegpályákat, nincs szükségünk egy régimódi vallás dogmáira. Enélkül is elboldogulunk. Ugyanez a tendencia vallásos körökbe is bekúszott: meg tudjuk magyarázni a csodákat, így könnyebb elhinnünk. A gond az, hogy hitre itt már nem sok szükség van. Az út pedig, amerre ez a gondolkodás vezet, nem jó irányba visz: egyre inkább függetlenné válunk Istentől, egyre kevesebb szükségét érezzük, egyre kevesebb ráhatását tapasztaljuk az életünkben, míg végül eltávolodunk tőle és ő tőlünk.

Mindez csupán egy néhány gondolat, ahol vallás és tudomány összeütközésbe kerül. De talán nem is az a célunk Isten gyermekeiként, hogy a kettőt mindenképpen összehozzuk. Azonban mindenkinek szóljon a következő bátorítás: „Szerezz bölcsességet, és minden szerzeményeden szerezz értelmet!” (Péld. 4:7.) Tudván, hogy a „az ismeret kezdete az Úrnak félelme”! (Péld. 1:7.)

(Széll László)

Házastársak imája

Uram, segíts nekünk, hogy mindig emlékezzünk arra a napra, amikor megismerkedtünk és megszerettük egymást! Segíts mindig meglátni a jót a társamban és segíts, hogy közösen tudjuk megoldani gondjainkat! Segíts kimondani egymás iránti érzéseinket, és tudjunk bocsánatot kérni egymástól! Uram kezdedbe adjuk házasságunkat! Ámen.

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a Testvéreket!

Ahogy nem olyan régen a gyülekezetben is megtörtént az évváró istentisztelet, úgy az ifjúság is tartott pár hete egy, már hagyománnyá vált záró alkalmat. Ez egy rendhagyó este volt, hiszen a megszokott kisterem helyett Máté Andráséknál találkozott az ifi egy része. Andrásék sok-sok finomsággal vártak minket, amit ezúton is szeretnék megköszönni nekik. Az estét sütögetéssel kezdtük. Mialatt páran a vacsora elkészítésével foglalatostkodtak, a többiek – már a nyár hangulatában, stressztől mentesen, túl a vizsgákon és az érettségien - az elmúlt év élményeiről, nehézségeiről beszélgettek. Később jóllakottan, már teli hassal ültünk le kertmozizni. Nagyon hangulatos és vidám estét töltöttünk el együtt.

Az elmúlt hetekben mindannyian tapasztaltuk, hogy elérkezett a nyár, az iskolákban már szünet van és az egyetemisták számára is véget ér lassan a vizsgaidőszak. Ismét egy tanév végére értünk, mely a nehézségek mellett nagyon sok örömet is adott, s megerősítette bennünk a bizonyosságot, hogy Isten mindig velünk van, és bármikor fordulhatunk hozzá.

Az előző ifjúsági rovatban beszámoltam arról, hogy milyen programok várhatóak a nyáron az ifjúság életében. Sajnos különböző okokból nem mindenki fog tudni részt venni ezeken. Széll Dalma most arról számol be, hogy hol és hogyan fogja a nyarat tölteni:

„Pár nap múlva Angliába utazom. Egy keresztény konferencia központban fogok dolgozni Londontól kicsit délre egy kisebb városban, Ashburnhamben. Nagy kiváltságnak tartom, hogy kimehetek dolgozni és tapasztalatot szerezni. A múlt nyáron Ausztriában egy hasonló helyen önkénteskedtem, ahol rájöttem, hogy az ilyen kis külföldi nyári munkák nem csak nyelvyakorlásra meg pénzkeresésre jók (főleg, ha az ember önkéntes). Annál is inkább lehetőség ez kapcsolatok kialakítására, külföldi barátok szerzésére, akiktől rengeteget tanulhat az ember. Érdekes különböző kultúrával rendelkező, egyes dolgokban nagyon másképp gondolkozó fiatalokkal találkozni és rácsodál-

kozni, hogy amilyen nagy a világ, annyi féle jellemű, neveltetésű, beállítottságú ember van. Nem csak másokat, de önmagát is jobban megismerheti az ember egy ilyen helyzetben. Arra is rájön az ember, hogy igazán csak Istenre számíthat. Talán könnyebben meglátja Istent messze az otthontól, az ismeretségi körből kiszakadva egy idegen országban, idegen emberek között, amikor ráébred, hogy a nyelvi akadály igen nagy fájdalmat tud okozni. Ő viszont ott van, és megsegít a nehézségekben, de nem csak elviselhetővé teszi a helyzetet, hanem tökéletes, pótolhatatlan élményeket ad, amik egy életre megmaradnak. Ezt tudva pedig elszáll minden félelmem, ha az útra gondolok, és csak pozitív izgalom marad.”

Új testvéreink közül most egyikük bizonyágtételét olvashatjuk:

Vitéz-Bárdos Illés Zoltán-nak hívnak. 17 éves vagyok. Hívó családban nevelkedtem. Kiskorom óta jártam bibliakörbe. Hálát adok Istennek hogy engem is megszólított, ne halogassam a megtérést. Tavaly nyáron Tahi táborában, eldöntöttem, hogy én is Jézus Krisztus útján szeretnék járni és Őt követni. Azért is szeretnék bemelegedni, mert feláldozta magát értem a kereszten. Ezt a kegyelmet én elfogadom. Imádkoztam, hogy bocsássa meg bűnemet, hogy nekem örök életem legyen. Köszönöm Urunk kegyelmét és a bemelegítésben is szeretném példáját követni és hűséges lenni életem végéig.

Mostanában többk között 2 dolog van amiért hálát adok Istennek, ami útján az életemet is megváltoztatta.

2 balesetem is volt az elmúlt évben. Először biciklivel gázoltak el, majd autóbalesetet szenvedett az egész család. Szerencsére megúsztuk egy karcolás nélkül. És itt mutatkozik meg Isten munkája. Egy igeverset szeretnék még felolvasni. "Aki hisz és megkeresztelkedik üdvözülni, aki nem hisz az elkárhozik." Márk16:16.

Köszönöm a Gyülekezetnek hogy meghallgattak. Ámen

”Mikor arra vágysz, hogy észrevegyenek, megértsenek és szeressenek, tudd, hogy a többiek is ugyanerre vágynak.”

(Hioszi Tatiosz)

Az igazi barát

Az, akinek megérted minden kimondott és hang nélküli szavát..

Kinek szemébe nézve: meglátod minden apró baját,

kit csendesen megvigasztalsz, ha könny borítja arcát,

ha ok nélkül bezárkózik, te átmászod hallgatása falát.

Kinek nem hagyod, hogy egyedül vívja kilátástalan harcát.

Kinek villanásnyi mosolya, apró kis öröme elűzi minden bánatot,

s köztetek nincs olyan, hogy alulmúlod őt, vagy túlszárnyalod.

Kinek látványa szívedet és lelkedet melengeti, kivel jó a csend szavát hallgatni s együtt me-rengeni.

Kinek nem számít, mit vétesz, kis-e vagy nagy hibát,

kivel, ha beszélhetsz könnyebbé válik ez a nehéz világ.

Az az igazi barát, kit szeretsz, tisztelsz, csodálsz,

s ha választásra kerül sor, te szó nélkül mellé állsz.

Az a barát, kinek egy kedves szava többet ér, a világ összes, minden kincsénél.

Az a barát, kinek öröme az örömed, bánata a bánatod,

kinek barátságát minden körülmény közt vállalod!

Ima megpróbáltatásban

Ha elkövetkeznek a „nem-szeretem-napok”, nem akarom sem bátorságomat, sem hitemet elveszíteni, hanem bízni akarok Benned, végtelen jóságú Atyám!

Ha rám nehezedik a szenvedések súlya, föltekintek az égre, s fölnezek a Napra, melynek melegét és fényét Te küldöd a Földre, hogy

életet árásszon.

Ha bánat és fájdalom nyomja szívemet, a virágokra gondolok, melyek megdermednek a fagytól, de ismét életre kelnek a melegtől és fénytől.

Így szabadítasz meg engem is, jó Atyám, a fagytól, a nyomortól, ínségtől és fájdalomtól, mert a Te szereteted örök, és mert jóságos Atyja vagy gyermekeidnek. Ámen.

Ne reméljen, döntsön!

A pályaudvaron egy idős bácsi a feleségét várja. Mikor a nénike megérkezik, megölelik egymást:

– De jó, hogy végre megjöttél, úgy hiányoztál nekem – szól a bácsi.

– De jó, hogy végre látlak, olyan hosszú volt ez a két nap nélküled – válaszol a néni.

A közelben álldogáló fiú, aki a barátnőjét várja, meghatódik a jelenet láttán és kérdésével odalép hozzájuk:

– Ne tessenek haragudni, önök mióta házasok?

– Éppen 50 éve – hangzik a válasz.

– Remélem mi is ilyenek leszünk ötven év múlva a kedvesemmel – mosolyog a fiú.

A bácsi odalép, megfogja a fiatalember vállát és azt mondja:

– Fiatalember, maga ezt ne remélje. **Maga ezt döntse el!**

(Adj helyet a jónak - 96./2013.)

Mi lenne, ha pontosan olyan jellemű emberrel futnánk össze, mint Isten?

Történetem úgy kezdődik, hogy az internet segítségével egy új tesót ismertem meg, akivel a történetünkig amúgy csak egyszer találkoztam.

Úgy alakult nemrégiben, hogy mindketten egy ifikonfit vettünk célba, tehát gondoltunk egyet - ugyan már, menjünk együtt. Aztán az együttmenésből az lett, hogy ő autóval ment és elvitt engem is. Az utazást megbeszéltük - elbuszozok hozzájuk, majd tőlük megyünk autóval tovább.

Gondoltam mivel még nem is nagyon is-

merjük egymást biztosan a buszmegeben fog várni, egyből pattanunk autóba és megkarmoljuk az országutat. Viszont a story egy kicsit másképp alakult - kijött értem a srác, majd autóval elmentünk hozzájuk, hogy bepakoljunk és onnan induljunk.

Mno, az onnan indulásból egy családi fogadtatás lett. Leültettek asztalhoz, meguzsonnáztunk, különféle üdítőkkel kínáltak - sőt azt is felajánlották, hogy ha szombat este nehézkes hazamennem akkor aludjak ott náluk, aztán vasárnap reggel majd hazavisznek a városba, ahol lakom.

Ezeken nagyon meglepődtem. Sőt, mondhatni zavarban is voltam, mert ilyet nem is tudom mikor láttam legutoljára. Zavarban voltam, mert már teljességgel elszoktam ettől a fajta hozzáállástól. Sőt belegondolva nagyon szomorú egyáltalán látni, hogy manapság az átlagembereknél mennyire kihalt ez a viselkedés. Kihalt a szeretet, kihalt a kedvesség, kihalt a "szívesen látlak vendégül" mondat.

Azt kell mondanom, hogy mi - mint átlag emberek - nagyon begubóztunk, nagyon magunknak valóak lettünk. Csak a "saját malmunkra hajtjuk a vizet", villogunk azzal, hogy iPhone5-ünk van, azt hisszük akkor vagyunk csak királyok, ha akármikor ki tudunk csapni az asztalra a pénztatyónkból 2-3 (vagy több) húszezrest.

Ez a megfelelés manapság?. Tényleg az volna a lényeg, hogy irigyek legyenek ránk az emberek? Hahó! Mégis mi a jó ebben?

Istennek hála vannak még manapság olyan emberek, akik nap, mint nap újragondolják ezt az egészséget. A történetemben szereplő tesó és a családja, aztán ahova újabban járok gyülekezeti tesók és még egy barátom családja, akinél időről időre, ha zenélni megyünk meglepően szívesen látnak. Nem laknak fényes palotában, nem menők vagy nagyzolók, tetteiket nem hivalkodva teszik nap, mint nap...hanem szerényen, csendesen. Szeretettelben.

Hogy kapcsolódik ide monológom első mondata? A kérdés elhangzott a szabkerkonfin és engem ez komolyan megfogott. Mi lenne, ha egy olyan emberrel futnék össze, aki pontosan olyan lenne, mint Jézus vagy maga Isten? Könnyű volna egy 1000%-ig csupa szeretet emberrel közösségben lenni?

Szerintem zavarban lennék. Nagyon.

(dicsportal.hu)

Ki vagy?

A kómában fekvő asszony haldoklott. Hirtelen az volt az érzése, hogy felvitték az égbe és ott állt az Örök Atya igazságot szolgáltató széke előtt.

– Ki vagy te? - kérdezte egy hang.

– A polgármester felesége – válaszolta az asszony.

– Nem azt kérdeztem, hogy kinek a felesége vagy, hanem azt, hogy ki vagy.

– Négy gyermek anyja.

– Nem azt kérdeztem, hogy kinek az anyja vagy, hanem, hogy ki vagy.

– Tanítónő vagyok.

– Nem a foglalkozásod kérdeztem, hanem azt, hogy ki vagy.

És ez így ment tovább. Bármit is válaszolt, úgy tűnt, hogy nem a megfelelő választ adta arra a kérdésre, hogy ki is ő.

– Keresztény vagyok.

– Nem a vallásodat kérdeztem, hanem azt, hogy ki vagy te.

– Én az vagyok, aki mindennap a templomba ment, és mindig segítette a szegényeket és a rászorulókat.

– Nem azt kérdeztem, hogy mit tettél, hanem hogy ki vagy.

Végül is megbukott a vizsgán és visszaküldték a Földre. Amikor felgyógyult betegségéből, elhatározta, hogy utánajár: ki is ő? És ez nagyon megváltoztatta az életét.

(Anthony de Mello)

A szeretet útja

Két testvér a rizsföldjén dolgozgatott. Földjeik egy domb közepén, másokénál feljebb terültek el. Nyáron, a nagy forróság idején a két testvér egész nap mást sem tett, csak vizet hordott a földjére, este pedig lefeküdtek aludni.

Egyik éjszaka, amikor éppen aludtak, valaki lyukat fúrt a testvérek földjét körülvevő öntözőcsatornába, és lefolyatta a vizet a saját rizsföldjére. Másnap a két testvér észrevette ugyan, hogy mi történt, de nem szóltak egy szót sem. Újra megtöltötték az árkokat, de a rákövetkező este valaki megint leengedte belő-

lük a vizet. A testvérek azonban ismét csak hallgattak. Mivel keresztények voltak, úgy érezték, hogy csendben tűrniük kell. Ez hét egymást követő napon megismétlődött. Némelyek már azt javasolták, hogy örködjenek éjszakánként, hogy elkaphassák és megverhesék a kártevőt. De ők erre semmit sem válaszoltak: Keresztények voltak, hogyan tehetnének ilyesmit?

Azt gondolhatnánk, hogy az a keresztény, aki hagyja, hogy nap mint nap így bánjanak vele és sohasem emel szót magáért, biztosan tele van örömmel. De ők furcsa módon egyáltalán nem voltak boldogok, sőt a boldogtalanság annyira úrrá lett rajtuk, hogy feltárták helyzetüket egy tapasztaltabb testvér előtt. Miután elmondták az esetet, megkérdezték tőle: „Hogy lehet az, hogy egy teljes héten át szenvedjük el ezt a rosszat, és még mindig boldogtalanok vagyunk?”

A tapasztaltabb testvér így válaszolt: „Azért vagytok boldogtalanok, mert nem vittétek végig a dolgot. Először az ő földjét kellene megöntöznötök, és csak azután a tiéteket. Menjete vissza, próbáljátok ki és figyeljétek meg, vajon nyugalmat talál-e a szívetek.”

A két testvér beleegyezett, hogy kipróbálják a jó tanácsot és elmentek. Másnap reggel már a szokásosnál korábban talpon voltak. Első dolguk az volt, hogy megöntözték annak a gazdának a földjét, aki olyan buzgalommal lopta tőlük a vizet. És különös dolog történt – minél többet dolgoztak rosszakarójuk földjén, annál boldogabbnak érezték magukat. Mire befejezték az öntözést saját földjeiken is, szívük teljes nyugalomra talált. Amikor ezt kétszerháromszor megismételték, odament hozzájuk az az ember aki előzőleg lecsapolta a vizet, bocsánatot kért, és ezt mondta: „Ha ez a kereszténység, akkor többet is szeretnék hallani róla.”

Ez a történet azt bizonyítja, hogy a helyes-helytelen mérlegelése esetében a tűrés a helyes megoldás. Mi mást várhatnánk el valakitől? Az a két testvér egész nap az öntözéssel fáradozott, mégpedig rekkenő hőségben. Nem voltak tanult emberek, egyszerű földművesek voltak. Helyesen és jól cselekedtek. Mi mást lehetett volna még elvárni tőlük? Végül azonban a szeretet útját választották.

Mindig ezt az utat kell választanunk. A „helyes vagy helytelen” útja egy másik út. Az em-

berek szerint elegendő, ha valami helyes, de Isten nem éri be a tetteinknél kevesebbel. Mindent úgy kell végeznünk, hogy a szívünk megteljen békességgel és örömmel. Ez a különbség a két út között. Nekünk úgy tűnik, elegendő a helyes

vagy helytelen kérdésének vizsgálata, de Isten nem elégszik meg a helyes cselekedetekkel. Ő azt kívánja tőlünk, hogy az isteni szeretet követelményeit is kielégítsük.

Minden azon múlik, hogy a szeretet útján járunk, vagy a helyes-helytelen útját választjuk. Isten Igéje alapján fel kell ismernünk, hogy sötétben járunk, ha kizárólag a „helyes vagy helytelen” kérdését vizsgálgatjuk, ha csak a saját természeti életünk szerint élünk és cselekszünk.

(Watchman Nee)

Emberek Jézus nélkül

Vak utakon bolyongva járnak,
céltalanság kíséri őket.

Búfelejtő, nagy akarással
néha-néha összeverődnek
s szétrebbenek riadtan újra,
mennek tovább, jobbat keresvén...
Törj hát az élet kenyeréből
egy darabot számukra, testvér!

Vonja őket hiú reménység,
ott születik s ott hal ki bennük...
Hajtja őket kegyetlen éhség:
szeretetre éhes a lelkük.
Vágyat esznek és álmodnak,
és meghalnak egy őszi estén...
Törj hát az élet kenyeréből
egy darabot számukra, testvér!

Az életed megáldott élet,
nem vagy pedig különb te náluk.
Mért hogy nekik rongyos a szívük,
és szennyes a lelki ruhájuk...?
Nincs JÉZUSUK! Halld csak, a LÉLEK
zokogva sír mind-mind elestén...!
Törj hát az élet kenyeréből
egy darabot számukra, testvér!

(Füle Lajos)

FAKANÁL

Mézes-szilvás csirkemell

Hozzávalók: 6 szelet csirkemell; 50 dkg szilva; 2 db lilahagyma; 3 ek. méz; 4 ek. olaj; só; bors; kiskanál fahéj; szegfűbors; gyömbér; 1-2 dl száraz vörösbor

Elkészítése: Egy nagyobb serpenyőben olajat hevíttek, a hússzeletek egyik oldalát sózom, borsozom és bekenem mézzel. Közepes lángon szép pirosra sütöm őket. Egy tányérra kiszedem a sült húst, fóliával letakarom, hogy ne hűljön ki, amíg elkészítem hozzá a szilvát. A serpenyőben megmaradt olajon megpárolom a félfőre vágott hagymát. Ha a hagyma kissé összeesett, hozzáadom a kockára vágott szilvát. A szilvát és hagymát összeforgatom, néhány percig együtt párolom, majd felöntöm kevés vörösborral. Közepes lángon puhára főzöm, közben sóval, szegfűborssal, fahéjjal és gyömbérral ízesítem. A szilvát addig főzöm, amíg meg nem puhul, ha szükséges még öntök hozzá vörösbort. A mézes sült húst a vörösboros szilvával és krokettel tálalom.

Paprikás kifli

Hozzávalók: A tésztához: 1 kg finomliszt, 25 dkg Rama margarin, 10 dkg zsír, 1 evőkanál só, 1 evőkanál [paprika](#), 3,5 dl tejföl, 5 dkg élesztő A tetejére: 1 tojás, köménymag, [szezám](#)

Elkészítés: A lisztet a margarinnal, a zsírral, a sóval, a paprikával, a tejjel és az élesztővel összegyúrjuk. Ha összeállt a tészta, több kisebb cipóra osztjuk, melyeket lisztezett deszkán kerek formájúra nyújtunk ki. Háromszögekre vágjuk, feltekerjük, hogy kifli formájúak legyenek. Sütőpapírral bélelt tepsibe rakjuk, tetejüket megkenjük a felvert tojással, és megszórjuk köménymaggal vagy szezámaggal.

Végül 180 Celsius-fokra előmelegített sütőbe téve megsütjük.

HUMOR

Halbalt

- A férjem ma reggel elment horgászni, de biztos vagyok benne, hogy nem fog semmit.
- Miből gondolja?
- Mert a halbalt ma leltározás miatt zárva van.

Álmatlanság

- Mondja bácsi, maga mit szokott csinálni, ha este nem tud elaludni?

- Én? Elszámolok háromig és már alszom is.
- Tényleg? Háromig?
- Háromig, de van úgy, hogy fél négyig is.

Forgalmi dugó

Taxiban a Lánchídon, forgalmi dugó, a sor csak lépésben halad.

Türelmetlen hölgy a taxisofőrhöz:

- Mondja, nem tudna egy kicsit gyorsabban menni?
- Én tudnék, asszonyom - mormogja a taxis -, de nem hagyhatom itt a kocsit...

Dicsekvés

Két farmer beszélget:

- Az én farmom olyan nagy - dicsekszik az egyik -, hogy ha reggel elindulok az autóval, csak este érek a végére. Mire a másik:
- Hajh, nekem is volt már ilyen rossz kocsim...

Állandó Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor (nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: vasárnap 9 órától 10 óráig (nyári időszakban 9.30 tól imaóra)

Ifjúság bibliaóra:

pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Előljárásági megbeszélés: a hónap első vasárnapját követő szerda 18 órától

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Katona Béla

Gyülekezetvezető/Gondnok:

Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Máté Daniella matedaniella@gmail.com

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap elérhetősége: www.pbg.hu